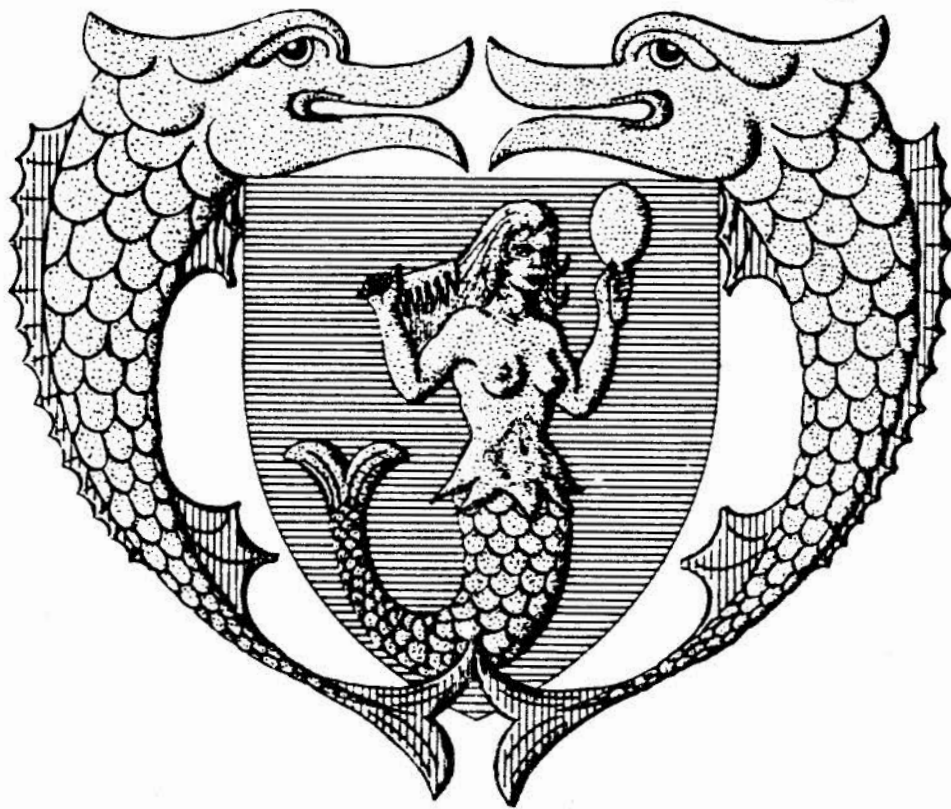
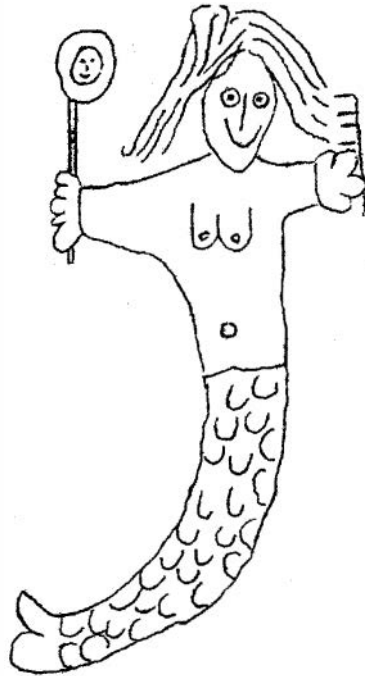

't Meerminneke

(van) Meirhaeghe's
Familiekontaktblad

1 december 1986

van dingen die voorbijgaan...en van dingen die terugkeren

Er zijn in het leven dingen die voorbijgaan en dingen die steeds terugkeren.

- "De kat bijvoorbeeld", roept Balder, mijn kleinzoon van elf. Hij is immers in de KSA en zingt nog steevast mee : "Maarrr die kat kom weer".
- "Sint-Niklaas en de Paasklok", zegt Arent, mijn andere kleinzoon van zes, "die komen ook altijd weer!" Hoe eerder hoe liever, zwijgt hij erbij. Hij tekende trouwens het hierboven staande Trudeke.
- "De memoires van Vermeerschke en de Meirhaeghe-story in 't Frans", zegt mijn lieve vrouw, "dat wordt ook terug verwacht."
- "En onze belastingsbrief, onze kabel-, kijk- en luistertaxe", zucht Gerda, Hermans achtbare gade. "Ook dat zijn dingen die nooit voorbijgaan en steeds terugkeren." Wat ik met haar h artstochtelijk betreur.
- "Het Meerminneke", poogt Herman, geestelijke en geestige vader en zieleleider (lijder) van dit vreemde visvrouwkje en kijkt daarbij als een meerman die acht dagen op het droge gelegen heeft op Hoog-Walem.
- "Jamaar", zeg ik zelf, "ons driemaandelijks Meerminneke is samen met ons pensioen, dat gelukkig elke maand terugkeert, dat waarnaar ik het meeste verlang. Onze familiekatechismus met het wee en het wel van die ons voorgingen en van die naast ons gaan."

Er komt zoveel terug. Die kat uitgezonderd, is het elke keer "betalen". Ofwel uit vaderplicht, ofwel uit vaderlandse plicht, ofwel uit familiale plicht, uit plicht van staat of uit plicht voor de staat. (Of is dit hetzelfde?)

Tracht dus niet te ontsnappen. Maar doe uw plicht.

Niet ontduiken! Geen plichtsfraude!!

HET REKENINGNUMMER
737-4262090-50
van
Herman Meirhaeghe
A.Latourstraat 31
9218 Ledeberg-Gent

2

staat wagemijd voor U open en voor uw abonnementsbijdrage-1987
hetzij 250 Bf

Meer mag - min niet. Niet min - meer mag. Mag meer - min niet.
Zoek het zelf maar uit. Ik raak er niet meer wijs uit.

Giften van 1000 fr. en meer zijn NIET aftrekbaar van uw belastbaar
inkomen, maar worden door Trudeke toch in dank aanvaard. Iets min-
der mag natuurlijk ook, want : "alle baten helpen" zei het begijntje
en het roerde de pap met een stopnaald. En beter een luis in de pot,
zei de bedelaar, dan helemaal geen vet.
En ik ben zeker dat, eenmaal uw familiale plichten gekweten, ons
Meermin-Trudeke even boven water wipt om u te danken.

P.S. Alzo deed ik. Als dank zag ik 't meerminneke boven water wippen
en van 't verschot betaalde ik prompt tweemaal. Vader Jan.

.

In het Nieuwsblad van 6 en 7 september 1986 verscheen een interview
met uw stambewaarder (zie verder in dit blad) in verband met de publi-
catie van Het Liedboek van marktzanger Theophiel Vander Meersch. Een
paar maand eerder publiceerde ik in het zomernummer van "Oud Ruyssele-
de" -tijdschrift van de plaatselijke heemkundige kring- een beknopte
samenvatting van Vermeerschkes levensverhaal. In het kranteninterview
wordt o.m. gezegd dat het Liedboek eind december '86 zou verschijnen.
Dat had ik me inderdaad vast voorgenomen en ik was koortsachtig -zeg
dat wel!- bezig met het persklaar maken van de tekst, toen ziekte én
deze plannen én mijn inwendige mens saboteerde. 't Vallen van 't
blad? Acute schrijfkramp? Wat dan ook, de dokter nam me een aantal
weken uit circulatie, waardoor het onmogelijk werd om u "Vermeerschke"
als nieuwjaarscadeau nog te kunnen aanbieden. Een duidelijk geval
van heirkracht dus, zeer spijtig en zeer helaas. Ondertussen blaak ik
weer van werk- en andere lusten, doch de verloren tijd was niet meer
in te halen. Eerst en vooral moest ik ervoor zorgen dat dit Meermin-
neke op tijd en stond in uw brievenbus viel. En dan was er ook nog
"L'histoire de la famille Van Meirhaeghe, à vol d'oiseau" die ook al
in december moest klaar zijn. Deze brochure die "in vogelvlucht" de
geschiedenis van ons geslacht behandelt, is bestemd voor onze familie-
leden in Frankrijk. Het was geen kleinbier om 8 eeuwen Van Meirhaeghe
geschiedenis samen te ballen in een dertigtal bladzijden waarin toch
het essentiële moet gezegd worden. Het was daarenboven evenmin een
pretje om die vrij technische materie in feilloos Frans te vertalen.
Deze opdracht werd tot een goed einde gebracht en zoals u merkt ligt
ook dit 24° Meerminneke in uw armen. We hopen dat u ons de kans zult
geven om door te gaan. Uw financiële steun is voor ons de vertaling
van uw interesse en daaruit putten wij dan weer de broodnodige moti-
vatie om voort te werken aan "onze zaak" die ook "uw zaak" is.
1987 wordt alvast een druk jaar, waarin hopelijks veel gedrukt zal
worden. Eerste streefdoel is natuurlijk de publicatie van Vermeersch-
kes Liedboek. Maar ik kan u alvast ook verklappen dat we volop bezig
zijn met contacten te leggen met drukkers en uitgevers in verband met
het definitieve Van Meirhaeghe-familieboek. Uw dienaar Herman.

.

FRANCHOYS VAN MEERHAEGHE

deel 2 : duel met kromstaf en vlegel tussen een abt en een boer.

In Meermin-22 keken we over de schouder van Franchoy's Van Meerhaeghe mee hoe hij op 22 november 1590 zijn handtekening plaatste onder het kontrakt dat hem tot pachter van het kloosterhof van Walem maakte en dit voor een termijn van negen jaar. Het Hof van Walem, de belangrijkste hoeve van het dorp, het centrum en het kloppende hart van de gelijknamige heerlijkheid.

Franchoy's lijkt goed op weg om, met de levensavond in het verschiet, de top te bereiken. Hij zal echter een allesbehalve rustige oude dag tegemoet gaan...

In 1597 duikt plots ene Thomas Vander Craeyen op als nieuwe pachter van Walem. De overeenkomst die de abt met onze naamgenoot had afgesloten, werd dus twee jaar te vroeg opgezegd.

Tussen abt en pachter was een hele reeks geschillen gerezen die ressorteerden in evenzovele gerechtzaken en processen. In dit bijna niet te ontwarren kluwen van konflikten maken we ook kennis met Jan Vanden Dijcke, de baljuw van Walem. In die functie is hij de vertegenwoordiger van de abt en moet hij te Wortegem de belangen van de Gentse Sint-Pietersabdij verdedigen. Vooral met deze dorpsgenoot zal Franchoy's het aan de stok hebben en Vanden Dijcke zal geen kans laten voorbij gaan om diezelfde stok in boer Van Meerhaeghes karrewielen te steken.

Een eerste staaltje. Op 28 december 1598 verkoopt Martijne Vande Wiele aan Franchoy's Van Meerhaeghe een stuk land van vijf honderdlands "ligghende bij twatermeuleken te Walem, int midden van eenen bulck ghenaept den Hesselt". Franchoy's ondertekent de akte voluit en daarmee lijkt de verkoop een feit. Edoch... Een goeie maand later -op 9 februari 1599- zien we dat baljuw Jan Vanden Dijcke ditzelfde stuk land "vor hem zelve den coop vandien ghecalangiert ende vernadert heeft". Dit betekent dat hij zijn recht op vóórkoop wegens bloedverwantschap met de verkoopster liet gelden. Het was namelijk zo dat, volgens de toenmalige gebruiken, een derde de koop kon op-eisen als hij zijn verwantschap met de verkoper kon aantonen. Franchoy's vist dus achter het net. Hij wordt pas echt kwaad als hij merkt dat Vanden Dijcke hier slechts als stroman van de abt is opgetreden en niet voor eigen rekening handelde. Schrijft de baljuw niet zelf dat hij "bij laste van mijn Eerwaerde heere" deze koop "ghecalangiert" heeft en dat hij naderhand dit "landt afgaet ende inder eeuwicheyt verdeet tot profytte van deser Abdie"?

Van Meerhaeghe legt zich daar zomaar niet bij neer, beweert dat er geen sprake is van bloedverwantschap tussen Vanden Dijcke en Martijne Vande Wiele en besluit "te procederene in rechte".

Een uitspraak in dezen vonden we niet terug. In de boedelbeschrijving die na de dood van Franchoy's in 1606 werd opgesteld, is er nergens sprake van deze vijf honderdlands, zodat we veronderstellen dat de rechter hem geen gelijk gaf.

In de rekeningen en jaarlijkse onkostenstaten van baljuw en ontvanger Vanden Dijcke, vinden we talloze sporen van de juridische oorlog die tussen de abdij en Franchoy's Van Meerhaeghe heeft gewoed. Daar het om een vrij technische materie gaat, waaromtrent we bovendien slechts onvolledige informatie bezitten, gaan we er niet omstandig op in.

We beperken ons tot deze enkele losse citaten uit de baljuwrekeningen:

- rekening van het jaar 1599 :

"Ten drien diverssche reysen ghecommen binnen deser stede (van Gent) omme instructie te gheven tot stellen vande reprochen ende salvatien ende inventaris, inde zaken gaende voor schepenen van Walem, ter causen vande heerlijcke rente jehgens Franchoys Van Meerhaghe."

Vanden Dijcke heeft dus in 1599 drie trips naar Gent gemaakt in verband met de zaak Van Meerhaeghe en daarvoor rekent hij 12 pond parisis reisonkosten aan.

- rekening van het jaar 1600 :

"Bij laste van zijne Merwaerde, voor de voornoemde schepenen vervolcht een ander proces jehgens Franchoys Van Meerhaghe, ter causen van de callange van naerhede bij pacht vande pachtgoede te Walem, bij hem gedaen, dwelck aldaer oock bleven es in state om de procedueren gaende up requete te dier causen voor die van de Rade in Vlaenderen."

Franchoys blijkt dus in een tweede "bloedverwantschapsproces" omtrent de pachtrechten van Walem gewikkeld te zijn. Een rechtzaak die zelfs tot voor de Raad van Vlaenderen werd gebracht.

In datzelfde jaar 1600 heeft Vanden Dijcke, naar eigen zeggen en schrijven, op bevel van de abt, "vervolcht voor de schepenen van Walem zeker processe jehgens Franchoys Van Meerhaghe, ter causen vande differentie van de evenrente aldaer innecommende, van welck proces Franchoys betreck ghedaen heeft voor mijn heer vande Rade in Vlaenderen". Op 27 april 1600 levert de baljuw aan de abdij tien halsters ruwe evene of haver die hij "up protestatien ontfaen heeft van Franchoys Van Meerhaeghe".

De jaarlijkse "spendemaete evene" die op het goed van Walem geheven werd bedroeg tien halsters en onze stamvader was niet zonder meer bereid om die te leveren. Hij wordt voor de plaatselijke vierschaar gedaagd, maar gaat in beroep bij de Raad van Vlaenderen, de hoogste rechtsinstantie in het Graafschap, die te Gent zetelde.

In 1602 valt dan de definitieve uitspraak "up tdifferent van de spentevene" en Franchoys wordt veroordeeld tot de helft van de kosten, hetzij het aanzienlijk bedrag van 121 ponden. Het zal voor hem een bitterzoete troost geweest zijn toen de rechter de abt veroordeelde tot "dander helft" van de kosten.

Terwijl deze drie, vier processen aanhangig waren, was Franchoys ook nog in een vijfde zaak betrokken waarvan we het verloop op de voet zullen volgen.

In zijn rekening van het jaar 1600 noteert Jan Vanden Dijcke : "ontfaen (ontvangen) van Arent Vander Beke vanden haute (hout) bij Franchoys Van Meerhaeghe over twee jaeren afghesnoyt (afgesnoeid) van d'upgaende eecxkins (opgaande eikeboompjes) staende up tvierschaarvelt : 6 pond parisis."

Dit op het eerste gezicht onschuldig zinnetje verbergt echter een zoveelste vrij pijnlijke geschiedenis...

Op 27 januari 1600 geeft Jooris Zoete, de nieuwe abt van Sint-Pieters, bevel aan zijn officier Jan Vanden Hecke om Franchoys Van Meerhaeghe in zijn woning te "saisiren" of te arresteren en hem "zonder delay ofte vuytstel (stante pede) met den bequamsten middele dat doendelick werdt, tzij te wagen ofte te perde, naer Sente Pieters te brynghen", Franchoys wordt inderdaad gevankelijk meegevoerd en in de "vanghennesse" te Gent opgesloten om "justicie ende punitie te doen geschien".

Welke vreselijke misdaad had Franchoys dan wel op zijn kerfstok? In zijn akte van beschuldiging stelt Heer abt dat het verboden is "eenighe upgaende boomen staende up een anders grond, af te doen cappen ende vellen ende tsynen profyte tappliqueren (voor eigen profijt aan te wenden)".

Nu heeft oud-pachter Van Meerhaeghe volgens de abt, "zijnen pacht ghe-expireert zijnde (na het verlopen van zijn pacht) vuyt eene uprechte quaede affectie dat hij moet scheeden van dezelve pacht, belieft te vellen ende afcappen, zo gheduerende zijnen pacht als daernaer, een groot nomber van upgaende ende tronckeecken, sonder daerinne thebbene eenich recht, cause ofte redene".

Franchoys heeft dus, uit wraak omdat zijn pachtkontrakt was opgezegd, een aantal bomen die hij wellicht zelf geplant had, afgehakt en verkocht. Daardoor negeerde hij een bepaling uit zijn pachtkontrakt waar gestipuleerd werd dat hij niet mocht "commen ofte hauwen an eenighe upgaende boomen".

We kunnen ons moeilijk een precies idee vormen over de ernst van het delikt. Een feit is dat streng wordt opgetreden, ook tegenover de dorpsnotabelen. Zo werd Jan Van Heylbroeck, toen hij baljuw en ontvanger van Walem was, (1545) eveneens gevangen genomen nadat hij had "houdt ghecapt". Jan Van Heilbroeck was gehuwd met Jeanne Vande Woestijne, de tante van Franchoys' echtgenote. Het boomhakken zat blijkbaar in de familie...

De abt eist dat Franchoys voor de vierschaar zou gedaagd worden "in sijn lijnwade (hemd), blootsch hoofts, met een torse (kaars) onghebrant van vier ponden was in sijn handen, up beede zijn knien verclaren, hooghe ende overluit, daer hij tzelve ghedaen heeft met quaden cause (met kwaad opzet) ende dat hem tzelve leet is (dat het hem spijt) ende de torse alzo te draghen tusschen twee dienaeren in Onze Vrouwe kercke up dese heerlichede, die aldaer laetende ten dienste vanden Heleghen Sacramente". Daarbij moet hij een boete betalen van 10 pond, de "costen vande processe" betalen en de aangerichte boomschade vergoeden.

De abt eist dus dat Franchoys Van Meerhaeghe voor de dorpsrechtbank zou verschijnen, in zijn onderhemd, bloothoofds, met een kaars ven twee kilo in zijn handen, en dat hij op beide knieën luid en klaar zou bekennen dat hij dit alles met kwaad opzet heeft gedaan en dat het hem spijt. Vervolgens zou hij die kaars naar de kerk van Wortegem moeten dragen.

Hoe pijnlijk zou deze publieke vernedering niet zijn voor onze reeds bejaarde stamvader. Maar Franchoys laat niet over zich heenlopen. Er valt op de handelswijze van Heer Abt, juridisch gezien, een en ander aan te merken en Franchoys gaat in de tegenaanval. Hij doet beroep op zijn poortersrecht. Samen met de hoogbaljuw, burgemeester en schepenen van Oudenaarde, richt hij op 21 februari 1600 een schrijven aan de Raad van Vlaanderen. In deze brief zegt Franchoys "dat hij begheert voor hemlieden te rechte te staen en niet voor de schepenen bij den heer Proost ghestelt". Hij wil dus dat zijn zaak behandeld wordt voor een minder bevooroordeelde rechtbank. Het is duidelijk dat Franchoys te Wortegem niet op een fair proces kan rekenen, waar aanklager én rechter verenigd zijn in de éne persoon van de abt of diens vertegenwoordiger de baljuw, waarmee hij het al zo vaak aan de stok had. Vervolgens wordt betoogd dat Franchoys Van Meerhaeghe volgens de "criminele ordenantie niet vanghelick en es in zijnen persoon, zonder precedente informatie ende voorgaende acte van abandonemente".

Franchoys mocht dus niet aangehouden worden zonder voorafgaande informatie. Desondanks heeft officier Vanden Hecke, "sonder cause te verklaren", dus zonder nadere uitleg te verschaffen, de betichte "oudt man zijnde, ghepact ende ghevanghen ende ghebracht inde vanghenesse up Ste-Pieters al of hij eenen moordt ghedaen hadde, ter grooter schande ende injurie (onrecht) van voornoemde poorter ende zijne kinderen, die alle gheene redene noch oirzaecke geweten en hebben van zulck extraordinaire ende temeraire vanghen ende halen vute (uit de) voorschreven heerlichede ende prochieplaetse van zijne residentie".

Men stelt hier dus dat de abt op zijn minst voortvarend is tewerk gegaan en dat zijn maatregelen niet in verhouding stonden tot het vergrijp. Nochtans had Franchoys "instantelick (onmiddellijk) verzocht ende Gheïnsysteert" dat zijn poortersrecht gerespecteerd zou worden, wat evenmin gebeurde! Ook hier is de abt, volgens de verweerders, zijn boekje te buiten gegaan, daar Franchoys, als buitenpoorter van Oudenaarde onder de jurisdictie valt van de stad Oudenaarde, waar de abt niets in de pap te brokken heeft. In dit verband verwijzen ze naar een aantal artikelen uit de "Constitutie Carolyne" uit 1540 "vande stede van Audenaerde".

Tenslotte "supplieren zij oitmoedelick ende reverentelick (smeken zij ootmoedig en eerbiedig) dat Franchoys Van Meerhaeghe, huushoudende, wel ghestaet ende ghegoedt man in gronden van erfven, bestiaelen ende anderssindts, gheslaeckt (bevrijd) ofte gherenvoyeert te wordene up souffissanten zekere (borgtocht), midts dat tvanghen van Franchois notoirlick quaet gheschiet es, zonder eenich fundament ter werelt".

Met andere woorden vraagt men hier dat Franchoys, als gegoed burger, uit de gevangenis op borgtocht zou vrijgelaten worden, vermits hij zonder enige grond werd opgesloten.

Heeft Franchoys Van Meerhaeghe te Wortegem, ten aanschouwe van de goegemeente, de vernederende boetegang moeten doen? Werd hij op borgtocht vrijgelaten? Hoe het pleit uiteindelijk werd beslecht, konden we niet achterhalen.

Keren we nu, na al die gerechtelijke avonturen die Franchoys wel een aardige stuiver zullen gekost hebben, terug naar zijn privéleven. Hij verloor in 1597, toen hij het Hof van Walem verspeelde, niet alleen zijn ambitieuze levensdroom. In datzelfde jaar verliest hij ook nog zijn echtgenote, Willemijne Vande Woestijne.

De vier kinderen uit het tweede huwelijk erven van moederszijde meer dan vier hectaren eigendom te Petegem en te Wortegem.

Te Petegem : drie percelen van respectievelijk 13 honderdlands, een halve bunder en 6 honderdlands, gesitueerd "in tvriesvelt" met nog 4 honderdlands "mersch liggende up de scheldemeersch commende ande schelde".

Te Wortegem : "den langhen stieghele ontrent 12 honderdlands, liggende ter haustraten bij speelmans keer en 6 honderdlands up theyke".

Daarenboven erven zij vier hectaren die Franchoys en Willemijne tijdens hun huwelijk verworven hadden. De diverse percelen liggen te Wortegem "up betscautre anden groenen wich (groeneweg), up walem de cautre boven den cley, ter haustraten en delst en te Petegem bij Jans Vander Wostijnen leen".

De inventaris van het sterfhuis vermeldt verder nog aan onroerende goederen : "dwoenhuus (woonhuis) ende schuere up shauders hofstede liggende te poreyen, een cleen huuskin (klein huisje) staende ter haustraten en dovenbuer staende up tpachtgoed te Walem".

In gemeenschap met zijn oudste zoon Pieter -kind uit het eerste bezit Franchoys nog "dwoenhuus, schuere, waghenhuus, duufhuus (duivenkot), twee stallekins ende dovenbuer metten ovene, daer den hauder up woent, al tsaemen ghepresen 366 pond. Ieder van de vier kinderen uit het tweede bed krijgt de som van 808 pond tosbedeeld. Vergelijken we deze twee laatste getallen, dan zien we dat elk kind een bedrag erft dat meer dan tweemaal de waarde van de ouderlijke hoeve vertegenwoordigt.

De boedelbeschrijving maakt ook gewag van een achttal leningen voor een totaal bedrag van 1296 ponden, waarvoor Franchoys jaarlijks 81 pond intrest moet betalen.

Franchoys bezat dus twee hofsteden, meer dan acht hectaren land en een klein huisje. In de vorige aflevering zagen we dat hij omstreeks 1570 -dertig jaar eerder dus- ook twee hoeven bezat en tien hectaren land. Hij is dus, materieel gezien, geëindigd zoals hij ooit begonnen was.

Tijdens zijn laatste bewogen levensjaren woont Franchoys in bij zijn oudste zoon Pieter Van Meerhaeghe. Hij is ongeveer zeventig jaar wanneer hij in 1606 uiteindelijk het koppige hoofd neerlegt. Zijn vijf erfgenamen, Pieter, Jan, Roegier, Judoca en Frans, erven ieder 472 ponden en 10 schellingen. Er was nog geld in kas, ook na al die geldverslindende processen. Meer dan geld genoeg om de veerman te betalen die hem zou overvaren naar de eeuwigheid waar hij, samen met de abt van Sint-Pieters, tot in lengte van tijden mocht lepelen uit dezelfde schotel rijstpap...

Herman Meirhaeghe

'k zie ze vliegen

De Hr. Paul De Schuyter uit Kanegem stuurde ons indertijd een uittreksel toe uit het boek dat de Hr. Vande Wiele schreef over Zwevezele. Het bewuste fragment handelt over Victor De Jonckheere die ooit de allereerste gebreveteerde Westvlaamse vliegenier was. We citeren :

In 1903 maakten de gebroeders Wright in de Verenigde Staten als eersten een geslaagde vlucht met hun vliegende zeepkist. In 1909 zag Jan Olieslagers, mecanicien, wielrenner en motorrenner, voor het eerst een vliegtuig nabij Parijs. Hij meldde zich onmiddellijk als leerling van de vliegschool aldaar. In september 1909 nam hij reeds deel aan een vliegdemostratie te Antwerpen en in 1910 richtte hij een vliegschool op te Sint-Job-in-'t Goor. Een van zijn eerste leerlingen was Victor De Jonckheere uit Zwevezele die te Antwerpen een demonstratie had bijgewoond. De Jonckheere behaalde als eerste Westvlaming een vliegbrevet en maakte op 15 april 1911 reeds twee solo-vluchten. Hij pachtte te Zwevezele een stuk land dat hij als oefenterrein gebruikte. Zijn vliegtuig, een ééndekker Blériot, kocht hij van Jan Olieslagers. De krat had een motor van 50 PK en haalde een snelheid van 95 km per uur.

Op vrijdag 15 september 1911 gaf hij een demonstratie te Zwevezele. De toeschouwers stonden op een veilige afstand tegen een haag. Er was nu eenmaal geen betonnen landingsbaan en de smalle fietswielen stuurden het waggelende vliegtuig in de richting van de haag. Toen het een meter van de grond was, kwam het in de haag terecht en raakte twee vrouwen. Een van hen, Leonie Meeuws, overleed aan de verwondingen. Het toestel werd hersteld en een paar weken later werd een nieuwe poging gedaan.

De Jonckheere vloog in 9 minuten naar Beernem, waar hij in oktober aan een volgende demonstratie deelnam.

Victor De Jonckheere werd te Zwevezele geboren in 1868 als zoon van Jan en Barbara-Theresia Pattijn. Hij had verkering met Ovidia Maria Denaeghel, die te Zwevezele geboren werd als dochter van Karel Denaeghel en Leonie-Mrie Meirhaeghe. Halfmaart 1896 besloot het koppel naar Amerika te vertrekken. Ze gingen eerst in Engeland aan wal waar ze te Dover huwden op 25 maart 1896. Eenmaal in de USA vestigden ze zich te Superior, waar op 17 oktober 1896 hun dochttertje Jeanette geboren werd. Eind 1904 waren ze terug in Zwevezele en in 1905 verhuisden ze naar Uitkerke. Victor had wellicht in de States de broedmachine leren kennen en hij zette een dergelijke handel op. In mei 1912 trok hij weer naar Amerika, waar hij ook aan vliegtuigmeetings deelnam. Zijn vrouw reisde hem op 3 april 1913 achterna. In februari 1921 keerde De Jonckheere terug naar België om zich te Mechelen te vestigen. Zijn vrouw was in Amerika overleden.

Zijn schoonmoeder, Leonie-Marie Meirhaeghe, werd te Tielt geboren op 21 oktober 1840, als dochter van Bernard Meirhaeghe uit Kanegem en Virginie Dedecker. Zij huwde met Karel of Charles-Louis Denaeghel te Zwevezele op 23 november 1864 en overleed aldaar op 11 juli 1925. Leonie-Marie was de zuster van Henri Meerhaeghe, de stamvader van de tak-Ingelmunster. Voor meer informatie : zie ook Meermin-5, pag.8.

Omtrent Vermeerschke

In Het Nieuwsblad van 6 september 1986 verscheen onder de titel "Herman Meirhaeghe vereeuwigd marktzanger Fielke Vermeersch", onderstaand interview met uw stambewaarder.

Ruiselede. Zestig jaar geleden overleed in Kanegem Theophiel Vander Meersch, Fielke Vermeersch, zoals de meesten hem noemden, was een bekende volkstroubadour die vanop een stoel honderden liedjes over de marktplaats zong. Op bekende melodieën verzong hij een meestal amusante tot soms sarkastische tekst. Fielke Vermeersch was een kleurrijk figuur die echter stilaan naar het rijk der vage schimmen verhuisde. Daarom besloot Herman Meirhaeghe samen met vader Jan uit Ingelmunster het levenswerk van Theophiel Vander Meersch in boekvorm uit te brengen. Eind december wordt het boek in eigen beheer uitgegeven.

Herman Meirhaeghe werd in Oostrozebeke geboren, maar woont nu al veertien jaar met z'n vrouw Gerda Scherpereel en zonen Balder en Arent in het Gentse. De stamboom van de familie bindt hem evenwel nog heel sterk aan zijn geboortestreek en zowel in Oostrozebeke als in Tielt en Kanegem heeft hij familie wonen. "Overigens", begint Herman, "met die stamboom is het allemaal begonnen. Samen met m'n vader Jan hou ik me al tien jaar zoet met het opsporen van al onze voorouders. Het werd een passie, een manie zelfs en tot op heden raakten we tot aan het jaar 1200. Daarbij nam ik bergen archiefmateriaal door en je ontdekt steeds nieuwe dingen over je bloedeigen familie. Je raakt geboeid door de personen zelf en je wil er iets meer over vernemen. 95% van onze voorouders waren echter doodsimpele mensen, die vaak niet konden lezen of schrijven en nooit over de schreef stapten die de pastoor en de baljuw trok. Een uitzondering was echter Theophiel Vander Meersch. Die stak boven de rest uit. Je bijt je daarin vast en zonder je het weet sprokkel je een compleet boek bijeen..."

Theophiel Vander Meersch was de overgrootvader van Herman Meirhaeghe. Dichte familie dus en een reden te meer om de geheimzinnige puzzel van deze kleurrijke troubadour in elkaar te passen. "We zijn begonnen met het verzamelen van feiten. Uittreksels uit de burgerlijke stand leerden ons waar hij werd geboren, hoeveel kinderen hij had, waar hij had gewoond, waar en wanneer hij stierf. Zo stelden we stukje bij beetje de identiteitskaart van Fielke Vermeersch weer samen. Voorts waren er de "vliegende blaadjes" met zijn liedjes, de anekdoten die mijn grootmoeder (zijn dochter) en ooms en tantes ons vertelden. Vader Jan trok ook met de cassetterecorder naar Ruiselede om getuigenissen op te nemen. Al deze losse feiten hebben we verzameld en gebundeld. Zijn verhaal is eigenlijk mijn verhaal geworden."

Gaandeweg ervoer Herman dat hij tevens met een gevoelige materie bezig was. Familieleden werden nieuwsgierig. Wat bang ook. Zou hij de familienaam niet in diskrediet brengen? Er zijn veel gevoelige tenen en daarom probeer ik het verhaal van Fielke Vermeersch met een saus van relativerende humor te overgieten.

De hoofdintentie van het boek is het bundelen van zoveel mogelijk liedjesteksten die Fielke ooit schreef. Veel ging echter verloren, zodat slechts dertig volledige liedjes in het boek kunnen worden opgenomen. Daarnaast zijn er heel wat fragmenten, zoals het scherpe vers ter verwelkoming van de nieuwe Kanegemse pastoor, nadat zijn voorganger Le Maître in de vijver van de pastorie was verdronken :

mijnheer de paster, welgekomen
den anderen heeft hem doodgezwommen
maar tegen alle ongeval
zet een tuin rond uwe wal!

Het boek over Fielke Vermeersch zal uit een vijftal delen bestaan. Vooreerst maakt Herman Meirhaeghe een genealogische schets om een idee te krijgen uit welk milieu Theophiel stamde. Het tweede deel situeert dan de sociale afkomst in de tijd en in het derde deel gaat Herman nader in op Theophiel Vander Meersch zelf. Hij tekent zijn identiteit. Aan de hand van anekdotes en liedjes probeert hij zicht te krijgen op de persoonlijkheid van Fielke Vermeersch. "Dat is natuurlijk interpretatie en ooit heb ik eraan gedacht zijn handschrift door een grafoloog te laten onderzoeken." Ten slotte geeft het vijfde deel een overzicht van de nog bewaarde liedjes.

Fielke Vermeersch was alleszins een kurieus ventje. Hij bezong zelden eigen zielerorselen, maar had het veeleer op humoristische tot soms scherpe wijze -hij werd er ooit voor in de bak gedraaid- over de kleine gebeurtenissen in de eigen streek. Zo maakte hij simpelweg een liedje toen in Ruiselede de radiotorens werden opgericht : "De Babbeltorrens van St.-Pietersveld". Hij bezong geen vreselijke rampen zoals de meeste troubadours dat deden. Het enige tragische thema waarover hij zong, was de oorlog. Fielke was een marktzanger, geen straatzanger. Hij zorgde voor entertainment en het verspreiden van het nieuws. Ik heb gepoogd een schets te maken van het levensliedje dat Vermeerschke op zijn eigen wijze, eigenwijs heeft gezongen... (GDK).

Totdaar de neerslag van dit interview dat in feite een lange monoloog van mijnentwege was. Op een aantal onnauwkeurigheden na, kunnen we het in grote lijnen eens zijn met wat de reporter ervan gemaakt heeft. Zoals al eerder gezegd, is de publicatie van dit boek wegens onvoorzien omstandigheden uitgesteld. Dit wordt zeker iets voor 1987.

ik neem de pen ter hand

- Een late vakantiegroet : Van Raymond en Rita Van Meirhaeghe - Van Muylder uit Boechout ontvingen we een ansichtkaartje uit Bad-Kohlgrub (West-Duitsland) met vakantiegroeten aan "alle stamgenoten". Waarvan akte dus.

- In de loop van het laatste kwartaal ontvingen we een schrijven van de Hr. en Mevr. Georges Van Wettere en Christiane Van Meirhaeghe uit Meilegem-Zwalm, met heel wat stamboom informatie omtrent de ouders en grootouders van Christiane Van Meirhaeghe, voornoemd :

Haar grootouders -Petrus Van Meirhaeghe x Melanie De Clercq- hadden zes kinderen :

1. Elodie Van Meirhaeghe x Oscar Vander Straeten
2. Celine Van Meirhaeghe x August Lammens
3. Maria Van Meirhaeghe x Victor Van Driessche
4. Emiel Van Meirhaeghe x Elodie Ghys
5. Evarist Van Meirhaeghe x Emma Coolzaad
6. Remi Van Meirhaeghe x Zulma De Clercq

Haar ouders -Remi Van Meirhaeghe x Zulma De Clercq- hadden negen kinderen, allen te Asper geboren tussen 1913 en 1934 :

1. Maurice Van Meirhaeghe
2. Marguerite Van Meirhaeghe x Medard De Keuckeleire
3. Albert Van Meirhaeghe
4. Michel Van Meirhaeghe x Rachel Onderbeke
5. Albert Van Meirhaeghe
6. Robert Van Meirhaeghe x Julia Verhoye
7. Juliette Van Meirhaeghe x Roger Verhoye
8. Gaston Van Meirhaeghe
9. Christiane Van Meirhaeghe x Georges Van Wettere

Kan iemand ons de adressen bezorgen van al deze mensen en/of hun nakomelingen. Ook rouwbrieven en doodzantjes zijn welkom. Graag meer gegevens over Petrus Van Meirhaeghe (x Melanie Declercq). Waar werd hij geboren? Wie waren zijn ouders? Waar werden zijn kinderen geboren? Met deze extra-informatie zullen we zeker deze tak op onze boom kunnen enten.

- Bij brief van 5 oktober 1986 stuurde Francis Meirhaeghe-Sorgeloose uit Gent ons een aantal gegevens omtrent zijn voorouders. We hadden ons al vaak afgevraagd wie deze naamgenoot en meermin-abonnee kon zijn. Zoals alle "Meirhaeghes-zonder-Van" zou hij, logischerwijze, tot de Kanegemse tak moeten behoren. Tussen onze Kanegemse gegevens vonden we echter nergens zijn naam, noch die van zijn voorouders terug... Hieronder drukken we zijn stamlijn af, in de hoop dat iemand van onze lezers ergens licht in de duisternis ziet schijnen :

I. Charles-Louis Meirhaeghe, overgrootvader van Francis.
geboren te Vorselare-Leuven, vermoedelijk omstreeks 1860-70.
gehuwd met Pauline Algoet.
zij hadden één zoon :

II. Jean-Constant Meirhaeghe, grootvader van Francis
geboren te Verviers op 17 maart 1892
gehuwd te Le Havre op 13 december 1918 met Odette Lecomte
overleden te Moeskroen op 12 maart 1978
zij hadden twee zonen :

III.A. André-Theophile Meirhaeghe, vader van Francis
geboren te Moeskroen op 10 oktober 1923
gehuwd te Celles op 23 juli 1949 met Julienne Bauters uit Eine.
huidig adres : rue du Petit Courtrai 35-7700 Mouscron.

B. Jean-Lucien Meirhaeghe
geboren te Moeskroen op 10 februari 1928
gehuwd te San Francisco-USA met Magdalena Neu (?), een Roemeense.
huidig adres : John Meirhaeghe, 24 South Palomar Drive,
Redwood City CA - 94062 USA.

Wie weet ons iets meer te vertellen over Charles-Louis Meirhaeghe (I)? Zijn geboorte- en huwelijksakte zullen zeker genoeg informatie bevatten om hem te kunnen identificeren. We raden de briefschrijver aan om de registers van de burgerlijke stand van Vorselare te raadplegen. We zijn ervan overtuigd dat we U op onze boom kunnen enten van zodra u de naam van uw betovergrootvader kent. Het intrigeert ons ten zeerste om te weten waar deze "Van-loze" Meirhaeghes vandaan komen. Zouden ze toch tot de tak-Kanegem behoren? Of zouden ze eerder uit het Waregemse stammen, waar de familienaam Algoet vrij frekwent voorkomt. Wij doen ons best, doet u de rest?

Gelezen in de krant : De Gentenaar van 3 november 1986 :

"Brand in Doe-het-zelfcenter. 15 miljoen frank schade. Dentergem-Markegem. Een hevige brand in het Doe-het-zelf center Van Meerhaeghe aan de Tieltstraat 25 te Markegem-Dentergem, heeft voor ruim 15 miljoen frank schade aangericht. De brandweer van Tielt kon ondanks de te lage waterdruk op de stadsleiding een gedeelte van de winkelruimte en de burelen vrijwaren. Van Meerhaeghe hoorde vrijdagavond omstreeks 21 uur in zijn woning een hevige knal. Hij snelde naar de magazijnen, bemerkte dat de ruimte gevuld was met vlammen en rook en alarmeerde de brandweer van Tielt. Toen de spuitgasten ter plaatse kwamen, sloegen de vlammen reeds meters hoog door het dak. Hoewel de waterdruk erg laag was, kon de brandweer toch beletten dat het vuur uitbreiding nam naar de winkelruimte. In de magazijnen en stapelruimte stonden tien bestelwagens en een montagewagen, die alle verloren gingen, samen met een grote voorraad sanitair, materiaal voor verwarmingsinstallaties en allerhande doe-het-zelf materialen. Uit het eerste onderzoek van een branddeskundige bleek dat de brand vermoedelijk ontstaan is in een van de bestelwagens. Wat daarvan de preciese oorzaak is kon nog niet achterhaald worden. Twee jaar geleden werd het bedrijf, waar thans circa 25 personen tewerkgesteld zijn, ook al geteisterd door brand. Toen bedroeg de schade 5 miljoen frank en was de oorzaak kortsluiting. Volgens de eigenaar heeft het bedrijf bestellingsorders voor ongeveer 25 miljoen frank. Men zal zo vlug mogelijk opnieuw starten, eventueel tijdelijk in een andere loods of magazijn. (NT)"

Gelezen in de krant : Het Nieuwsblad van 16 oktober 1986 :

"Blijkbaar geïnspireerd door het lied 'Nader tot U mijn God' hebben ze in de V.S. plannen om de as van overledenen 3000 km in de ruimte te schieten waar ze voor eeuwig blijven ronddraaien. De kegel met de as zal een reflekterende neus hebben zodat de achtergebleven familieleden en vrienden hun dierbare overledenen bij tijd en wijle aan het firmament kunnen zien verschijnen. De Amerikaanse regering noemt de idee van de ruimtelijke begraving een creatief antwoord op de vraag van de president om het commercieel gebruik van de ruimte aan te moedigen. De asse van iedere passagier wordt geconcentreerd

tot de grootte van een Liebig-blokje en verzegeld in een kleine met goud belegde kapsule waarop de identiteit, nummer van sociale zekerheid en een symbool voor de godsdienst staat vermeld. Voor monogram en andere opties moet extra worden betaald. Een buitenaardse begrafenis hoeft niet duurder te zijn dan een konventionele : een goeie 100.000 fr. voor een plaatsje in de ruimtecapsule waar de overledene met duizenden anderen een plaatsje krijgt. Voor later zijn er plannen om de kapsule wel 35.000 km ver te sturen en daar de blokjes met asse in de ruimte uit te strooien. Deze ruimtebegrafenis blijft niet gereserveerd tot de gekremerden : ook hele lichamen zullen in de toekomst een plaats krijgen in de ruimte maar de prijs is dan wel exorbitant : een half miljoen frank is niet niks." Hoe kan het anders of dit idee komt uit de USA, het land der dulle dollars, waar men nooit om slechte smaak verlegen zit. Zie je het al gebeuren, lezer, hoe onze nakomelingen het dorpskerkhof ombouwen tot een lanceerbasis. Na de rouwdienst begeven ze zich allen daarheen en scharen zich rond de raket waarin de aflijvige wordt bijgezet. De naaste naastbestaande mag dan het vuur aan de lont steken of op het knopje drukken. Op Allerzielen kunnen ze de overledene jaarlijks een pot krysanten achternaschieten. Stel je voor. Denkt de kleinzoon tijdens zijn avondwandeling, starend naar de hemel, terwijl zijn hond een plasje doet : tiens, daar vliegt grootvader voorbij. Neen, laat mij maar rusten in der vaderen grond.

.

Over het Van Meirhaegheboek

Een oktoberzondag-nanoen. We soezen een beetje in onze luie zetel, mijn vrouw en ik. Dat is goed, zegt men, voor derdeleeftijdens. We dromen plannen voor straks, na ons digestiefke. Ook dat is goed. Nog plannen maken is nog jong zijn. Nog toekomst zien, ook al hebben we al hier pijn... en hier... en daar... en in mijn rug zegt mijn vrouw... en in mijne knie... en in mijn schouder en een beetje in mijn één been... en in mijn ander.

Dus gaan wij van de zon genieten en wandelen in Wortegem en omstreken. Het is er schoon en goed en rustig, en over de wandelpaden ligt er voor ons wat nostalgie, het heimwee in de tijd, terugverlangend naar wat ooit is geweest. Het oerverlangen van elke mens naar zijn geboortegrond of naar zijn oorsprong.

Niet dat we zo romantisch geworden zijn of sentimenteel met het ouder worden, alhoewel een vleugje romantiek en een scheutje sentiment als het zout zijn die ons de droom van het leven beter laten smaken.

Neen, dat wel niet, maar de Wortegemse regio is ons zo eigen geworden. Zo leven wij er in mee omdat dat woord hier in huis hangt en aan de wand kleeft en in de vele gesprekken over onze stamboom en over ons verleden steeds naar voor komt. Ik betrap er mezelf op hoe vaak onze zondagse wandelingen de wegwijzers naar Wortegem volgen.

Zovele dingen uit het verleden komen weer levendig tot ons spreken.

Aan de Oude Stokerij, tussen Waregem en Wortegem, begint het verleden al. Links het Hector Plancquaertpad dat zich doorheen de heilige rust van Wortegem slingert. Plancquaert, langs moederszijde een Van Meirhaeghezone. Rechts de Tsammelstraat die we volgen tot voorbij de Tsammelsvijver en het Tsammelshof. In 1485 komt Tsammels in onze familiegeschiedenis voor : Lauwereins Tsammels, zoon van Joes en Cateline Vande Woestijne, trouwt met Fransoise Van Meirhaeghe. En in 1535 huwt ons stamvader Roegier Van Meirhaeghe met Joozijne Tsammels, dochter van Neerlin.

We komen terug in de Waregemstraat en volgen rechts tot aan de kerk. Het kerkhof is vernieuwd. Vroeger lag het rond de kerk. Vroeger was de kerk het hart van het dorp en het kerkhof het hart van het leven. Jammer dat de vele zerken en ingemetselde grafstenen verdwenen zijn in de loop der laatste jaren. Want dat alleen al is ware geschiedenis.

Ik beschrijf u geen verdere reisweg meer. Later misschien wel eens, in een waarachtige "Meirhaeghe-route". Toch wil ik nog met u Walem bezoeken - de heerlijke boerderij - de Heerlijkheid Walem.

Via de Kleistraat passeer ik : "Den ouden Cley". Ik lees bij Herman : "In 1560 vestigt zich hier Franchoys Van Meirhaeghe, up sijn stede bij den Cley, met de oostzijde aan de Cleystraete". Wij kunnen het zó op de kaart situeren. Ik lees verder nog : "De hofstede en herberg Den Cley wordt uitgebaat door Pieter Vanden Dorpe", maar ik lees eveneens hoe Vanden Dorpe verbiedt aan Van Meirhaeghe : "te ridene ofte voerne deur zekere dreve of voetwigh ligghende up de oostzijde van de voornoemde hoers hofstede ghenaeft Den Cley het en ware alleen delic in den oust omme de vruchten te verschuerne."

Ik zie het voor mijn ogen gebeuren. Vanden Dorpe komt Den Ouden Cley buitengestormd met een kruik bier onder zijn arm en een beetje door de neuze om zich moed in te pompen en hij briest en tiert : "Ha, Van Meirhaeghe, 't is de laatste keer dat ik u zeg dat het de laatste keer is dat ik u zeg dat ge met uwe knol op drie poten en uw kramiekerige karre van mijne "slag" moet blijven. Mijne "los" is voor mij alleen, daarbij nog roepende vele andere godslasterende verwenschingen ende injuriën.

Het antwoord van boer Van Meirhaeghe beschrijf ik niet. Ik weet zo ongeveer van mezelf hoe ik zelf zou antwoorden en daartussen zitten enkele woorden niet bestemd voor al te tere oren.

Maar volgens de schrifturen van Herman was Franchoys ongeveer ook van deze mening. Ik citeer : "Van Meirhaeghe komt in oppositien (sic) jegens 't vornoemde verbot", want hij verklaart voor de schepenbank : "dat hij ende sijn veursaeten waren in goede ende deugdelyke possessie van over 40 jaer ende tijts meer, te passerne met waghene ende ploughen deur de vornoemde dreve omme te labeuren, messen, hemlieden lant ligghend up Walem cautere ende de vrughten daer up ghewassen tuus te voerne tallen tide alst hemlieden beliefd" (O wonderzoete Vlaeamse taal). En Franchoys kreeg voor de schepenbank gelijk.

Dit is een snuifje van de kleine geschiedenis zoals ze overal en telkens weer opnieuw ten eeuwigen dage geschreven wordt.

Later, veel later zijn de Vanden Dorpes en de Van Meirhaeghes weer vrienden geworden, toen hun respectieve kinderen een andere "wich" vonden om de paden der liefde te betreden. Ik meende rond Den Ouden Cley nog sporen te zien van twee gearmde pintelekkers die mekaar naar huis leidden. Of was het spiritistisch bedrog? Chi lo sa? Die oude vete uit 1560 werd in 1978 in nieuwe vriendschap herzegeld toen de Heer Frantz Van Dorpe en Herman Meirhaeghe, na jaren wijze studie, herontdekten hoe ze als takken en twijgen in dezelfde boom verstrengeld waren.

De Kleistraat leidt ons tot bij Walem. Links in de diepte ligt de Walemse beek waar ooit de watermolen van Walem klaterend draaide. Een beetje verderop komen wij aan "Het Hof van Walem". Hoe majestatisch en rustig ligt dit historisch prachtig gesloten hoevecomplex in de oktoberzon. Het ademt rust en dominantie!

Het goed was ooit eigendom van de Sint-Pietersabdij van Gent. De aanblik alleen van die machtige-mooie hoeve, waar ooit onze voorvader Franchoys als pachter regeerde, doet me rillen. Het is nog altijd een oogstrelend verzorgd bedrijf. Het ligt daar op de hoogte van "Walemcautere" als een droom. Ooit heb ik er met de bedrijfsleider gesproken die me op plan aanwees hoe de Meirhaegestraat bijna als een omstrengeling rondom Walem draaide; en hoe de hoger gelegen kouter in de ondergrond, op geringe diepte bestaat uit grote keien. "Bevrozen aarde" zei hij me.

In de vijver waarin het woonhuis spiegelt, roeien rustig de eendjes die zich op hun beurt spiegelen in de blauwe lucht onder hen en ondersteboven willen ze misschien de herfstzon kussen of flirten, wie weet, met Gertrudeke onze Meermin die eeuwen geleden misschien in deze wateren rondzwom.

Als de eendjes opeens met klepperende bovenwaterslagen en alarmerend wegstoven (!) schrikken we ons een bult. Vlak voor ons : het schoonste meisje van Vlaanderen, gekleed in een al te sober ni-ninietje. 't Is dus toch waar van dat Meerminneke! Ik groet haar blozend, een beetje beschaamd weg. Ik ben nog een voorconciliaans produkt, en kijk tersluiks naar mijn vrouw of die ook ziet wat ik zie. Dat is dus Gertrudeke waar onzen Herman vader en peter van is. 't Is nog zo mis niet, Herman, zeker zo mis niet.

" 'k Heb u hier al meer gezien" zegt ze, "ne Jan uit de 25° generatie en Andrea uw vrouw besmet tot in de derde graad van Stamboomitis en Herman en Gerda en Balder en Arent -genealogitis- ongeneesbaar ook. Ik ben blij met dat bezoek want het laat me toe om u een vraagske te stellen.

Ik natuurlijk mijne plastron recht, kwestie van een goed figuur te slaan : "Ja mijn lief kind" (hoort ge me komen... als een echte vader) "Wat wilde gij weten?" En zij met een felle vissestaartslag in het water (Oei, denk ik, 't is jammer van haren onderkant) : "Hoe zit dat met mijnen boek? Den boek van alle Van Meirhaeghes en Van-loze Meirhaeghen en andere diergelijke?" vraagt zij.

"Uwen boek, Trudeke" en ik wil er mij met een kwinkslag vanaf maken, "Wij vinden geen enkelen drukker die de kaft in reliëf kan drukken", riskeer ik.

"Jamaar neen hé manneke", hijgt ze en ze streelt een boel puitegrei uit haar haren, "Ge moet er niet mee lachen. Ik lach er ook niet mee. Daarbij, ge staat hier voor de voedstermoeder van heel uw geslacht, op de voorvaderlijke grond; op de plaats waar God de Van Meirhaeghes schiep en verhief uit de massa en uit de "naam-"loosheid, er valt hier niet te lachen."

"Zertruud", zeg ik plechtig, "ten eerste g'hebt gij schoon klappen en ten tweede ook. Zo nen boek is geen pap roeren of een diepgevroren ei weer doen herleven. We konden er ons goedkoop vanaf gemaakt hebben en nen telefoonboek gepubliceerd hebben met namen, namen en nog namen. Maar uw en onze familiegeschiedenis is zo levend, zo levendig, zo echt, dat het zonde zou zijn met een onvoltooid werk bij de geachte lezer aan te komen. Zelfs wat meer is, voor de Meirhaeghen alleen is alles zo na in kannen en kruiken. Zoals ge ook zult gelezen hebben in ons blad met uw naam, zijn de Meirhaeghen in de minderheid, en die minderheid is dan nog gesplitst in Vlaams-Frans en Engels. Zouden die Happaerts en Appaerts die in Nokere in onze familie stapten er voor iets tussenzitten?"

Ik weet het wel. Eens toch moeten wij eindigen met zoeken en beginnen met boeken. Maar gij weet ook Trudeke, voor zo nen boek moet ge met velen zijn. Wij zullen uwe foto op de kaft laten drukken, in kleur,

Bekoor gij honderden belangstellenden die uwen boek willen kopen. Windt hen op in hun wildste dromen, want voor zo nen boek moeten we met velen zijn.

" 't Is goed", knikt Gertrude, "en 'k ben weer weg zie." " 'k Weet het nu. Saluut, ik zal mijn best doen." "Wij zijn ook weg", zegt mijn vrouw. "Ge staat daar nu allang genoeg te dromen." Ik knik en met een droge keel zakken we af naar Nokere. We wandelen even rond de kerk. Achter de kerk is een grafsteen ingemetseld. In de dalende zon kan ik niet goed de namen en de jaartallen ontcijferen. Zeker is. Dat zie ik duidelijk. Hier ligt ook een van mijn of uw voorvaderen. Ik kom later terug.

Onder de grote boom voor het Oud Gemeentehuis droom ik een laatste groet aan alle Van Meirhaeghes van toen en nu.

Wij volgen tot op de Kruishoutemsesteenweg en slaan rechts in terug naar Wortegem toe. Een beetje verder links is de Meirhaegstraat. Daar is niet één huis. Rechts van de Meirhaegstraat zie ik wat dieper een boerderij en links schone landerijen. En wetend dat ik hier ontsproten ben in het brein van God zie ik hier plots honderden Meirhaeghes oprijzen in de dalende schemering. Ik hoor hunne kinderen ravotten in het moerassig land van de Merhage en zie de boeren Van Meirhaeghe. Ze ploegen voort.

Ik zit stillekens naast mijn vrouw in de wagen. "Ook familiegeschiedenis kan mooi zijn", zegt zij. Dit was een schone dag.

Wij rijden naar huis. Wij zijn zelf al een stukske geschiedenis. Want ik hoor mijn zoon soms vertellen aan zijn zoontjes : "In opa's en in oma's tijd..."

Trudeke, dat boek komt er. Wait and see! (Jan Meirhaeghe)

.

Nieuwjaarsfeest- en wensen

Op zaterdag 3 januari 1987 om 14u30 stipt "in den Tap" te Kanegem, zetten de afstammelingen van August Meirhaeghe en Maria Estella Vandermeersch, naar jaarlijkse en aloude gewoonte samen het Nieuwe Jaar 1987 in.

Aan de koffietafel worden de goede wensen uitgewisseld. De tien kinderen die ooit bij Vader en Moeder hun nieuwjaarsbriefje kwamen aflezen zijn ieder jaar blijven samenkomen. De tien zijn er met te trouwen twintig geworden en hebben blijkbaar de tafels van vermenigvuldiging goed geleerd... en na al die jaren zouden er, als ik me niet vergis, nu ongeveer 125 moeten zijn. Kinders, kleinkinders en achterkleinkinders. Aan dit uniek feest en deze enige familiale bijeenkomst mag zeker niemand ontbreken. Vader en moeder zullen glimlachend over de ganse bende kijken en zeggen tegen Sint Niklaas : "Kijk, die beneden daar zijn allemaal van ons" en tegen ons : "Voortdoen gasten en aaneenhouden als het brood van goedbewerkte deeg".

Let wel! Niet te laat komen! Om 14u30! Dus stiptheid ordewoord en troef. En er bij zijn. 't Is dat wat telt!

Het feest is een realisatie Carlos-Marijke en Bruno-Martien.

Naam en aantal telefonisch opgeven, vóór Kerstdag bij :

Tante Andrea : tel. 051.68.91.53

Nonkel Albert: tel. 051.40.19.88

Tenslotte, aan al onze lezers : een vredige kerst en voorspoedig jaar.

D O O D Z A N T J E S

- Lievens Bertha dochter van Henri en Meerhaeghe Rosalie
° Tielt 21.6.1884 + Ruiselede 13.12.1962
- Mestdagh Zulma Maria echtg. Meirhaeghe Cyriel
° Ruiselede 9.7.1884 + Ruiselede 15.3.1955
- Meirhaeghe Cyriel, zoon van Bernard en Lambrecht Marie
° Tielt 5.9.1884 + Kachtem 6.12.1936
- Meirhaeghe Cyriela echtg. Claeys Camiel
° Kanegem 1.12.1884 + Deinze 3.1.1979
- Meerhaeghe Alfons echtg. Degraeve Maria
° Ingelmunster 2.12.1885 + Heule 29.1.1957
- Denewet Cyriel echtg. Meirhaeghe Margarite
° Kanegem 29.12.1885 + Kanegem 24.9.1963
- Meirhaeghe Zulma wed. Van Parijs Jules
° Kanegem 31.1.1886 + Kanegem 12.2.1964
- Meirhaeghe August echtg. Vandermeersch Estella-Maria
° Kanegem 9.2.1887 + Kanegem 25.5.1949
- Vandermeersch Estella-Maria wed. Meirhaeghe August
° Ruiselede 7.6.1887 + Tielt 5.11.1978
- Neyrinck Emiel, zoon van Francies en Meirhaeghe Nathalie
° Grammene 7.7.1887 + Ruiselede 6.11.1902
- Baudoncq Modest echtg. Meirhaeghe Clara
° Gottem 15.2.1887 + Gottem 21.9.1951
- Van Merhaeghe Anna Maria wed. Decaluwe Albert
° Ooike 2.11.1890 + Antwerpen 13.3.1971
- Vanmeerhaeghe Betha, Elisa echtg. Deweer Gaston
° Ronse 2.5.1891 + Ronse 12.6.1956
- Van Meerhaeghe Remi echtg. Boudringhien Maria
° Ruien 20.5.1891 + Oudenaarde 19.12.1973
- Van Meerhaeghe Achille, Maurice echtg. Bulcaen Irma
° Deerlijk 16.6.1891 + Deerlijk 16.3.1970
- Vanmeirhaeghe Maria-Martha echtg. Dhondt Emiel
° Eke 14.2.1892 + Aalbeke 12.8.1972
- Vanmeerhaeghe Emma echtg. Hanssens Cesar
° Ruien 17.3.1892 + Oudenaarde 9.7.1962
- De Pauw Pgilemon echtg. Van Meirhaeghe Maria
° Kontich 29.6.1893 + Boom 22.2.1967
- Van Meirhaeghe Maria, dochter van Camiel en Claus Rosalie
° Zevergem 14.12.1893 + Eke 12.4.1907
- Van Meirhaeghe Leonardus en Georgius
° Eke 4.5.1894 + Semmersake 3.11.1918
- Vanmeirhaeghe Leon wed. Ghysels Asterie
° Huise 14.5.1894 + Huise 2.9.1985
- Van Meirhaeghe Maria echtg. De Pauw Alfons
° Reet 20.8.1894 + Schoten 28.6.1965